

Judith Williams

Hanna Panna
en de magische
voetbalschoenen

Met illustraties van Iris Boter

CONDOR

© Uitgeverij Condor, 2022

Tekst: Judith Williams

Illustraties: Iris Boter

Vormgeving omslag: Bibi Vlaar

Vormgeving binnenwerk: Perfect Service

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch databestand of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.uitgeverijcondor.nl

www.kinderboeken.nl

ISBN 978 94 9318 9904

NUR 283

MIX
Papier van
verantwoorde herkomst
FSC® C004472

Uitgeverij Condor drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Kijk ook op: www.soccertalk.nl

Voor alle meiden en jongens die van voetbal houden

Het ongeluk

‘FUUUUT!’

Zodra het fluitsignaal klinkt, sprint Hanna met de bal over het veld. De eerste tien minuten gaat het spel gelijk op. Maar dan ziet ze in haar ooghoek Safia naar voren lopen. Ze schiet de bal naar haar toe. Safia neemt hem aan en scoort in de hoek van het doel: 1-0.

De meiden in haar team juichen en vliegen elkaar om de nek. Dan gaan ze weer snel klaarstaan voor de aftrap. Als ze deze wedstrijd winnen worden ze winterkampioen. Hoe gaaf zou dat zijn!

De tegenpartij trapt af, maar Hanna weet de bal te veroveren. Met een mooie actie weet ze drie speelsters te passeren. Als ze vlak bij het doel is, haalt ze uit: 2-0!

Weer juicht haar hele team. *Het gaat gewoon luk-*

ken, denkt Hanna. *We worden kampioen!*

Maar dan ineens maakt haar teamgenootje achterin een fout. De aanvalster van de tegenpartij maakt er handig gebruik van en scoort. Het staat 2-1.

‘Kom op, meiden! Nu niet de voorsprong weggeven,’ roept Hanna. Ze rent naar voren. En voordat ze het goed en wel doorheeft, voelt ze een keiharde klap. Haar oren beginnen te suizen. En ineens wordt alles zwart...

Langzaam knippert Hanna met haar ogen. In de verte hoort ze haar naam. Maar het dringt niet echt tot haar door. Alsof er een enorme vertraging in zit.

Als ze eindelijk haar ogen open krijgt, ziet ze haar ouders. Is mama nou aan het huilen?

Ze hoort haar roepen: ‘Ze is wakker. Vlug, ga de dokter halen!’

Hanna kijkt verwaasd om zich heen. Ze ligt in een grote ruimte en boven haar ziet ze een licht plafond met lampen. Wow, wat zijn die fel! Snel doet ze haar ogen weer dicht.

‘Hanna, blijf hier, lieverd,’ zegt haar moeder.

Met tegenzin probeert ze wakker te blijven. Dan ziet ze haar vader, samen met een mevrouw in een witte jas.

De mevrouw komt naast haar staan. ‘Hallo. Weet je hoe je heet?’ vraagt ze vriendelijk.

Ze denkt even na. ‘Hanna,’ antwoordt ze dan voorzichtig. ‘Waar ben ik?’

‘Je bent in het ziekenhuis. Je hebt iedereen goed laten schrikken. Weet je nog wat er gebeurd is?’

Hanna probeert het zich te herinneren. Maar haar hoofd lijkt net een dikke smurrie erwtensoep. Het liefst doet ze haar ogen weer dicht om te gaan slapen. Waarom laten ze haar niet gewoon met rust?

‘Zal ik je even helpen om te gaan zitten?’ De me-

vrouw legt haar ene arm onder Hanna's rug en met haar andere ondersteunt ze haar elleboog. Maar als ze halverwege zijn, wordt Hanna ineens heel misse-lijk. En voordat ze het tegen kan houden, spuugt ze de witte jas van die aardige mevrouw helemaal onder.

‘Een flinke hersenschudding,’ knikt de mevrouw. ‘Voor de zekerheid laten we haar maar een nachtje hier. Een van u mag bij haar blijven.’

‘Een flinke hersenschudding?’ herhaalt mama verschrikt.

‘Het komt toch wel goed met haar?’ vraagt papa.

‘Ze krijgt een wekadvis. Dat betekent dat de verpleegsters haar vannacht om de twee uur even wakker maken. En als ze warrig reageert, halen ze gelijk een dokter erbij.’

Hanna krijgt ineens een paniekaanval. ‘Ik moet voetballen, we hebben zo een kampioenswedstrijd. Toch, mama? Papa? Dat is toch zo?’

‘Je hebt net je kampioenswedstrijd al gespeeld, lieverd. Weet je dat niet meer?’ Haar ouders kijken elkaar ongerust aan.

‘O, echt? En hebben we gewonnen?’

‘Ja, volgens mij wel, maar jij hebt de wedstrijd niet uitgespeeld. Je kreeg heel hard een bal tegen je hoofd. Daarom lig je nu in het ziekenhuis.’

Hanna wil opstaan, maar moet weer spugen. Deze keer landt het braaksel vlak naast papa op de grond.

‘Wat doe ik hier? Ik moet zo voetballen, toch?’ vraagt Hanna weer.

Papa kijkt haar een beetje vreemd aan. ‘Dat hebben we je toch net verteld? Je hebt je wedstrijd al gespeeld.’

‘O, echt? En hebben we gewonnen?’

Papa kijkt vragend naar een vriendelijke mevrouw in een witte jas. Gek genoeg zit er allemaal bruingele smurrie overheen. Waar komt dat nou vandaan, vraagt Hanna zich af. Gatver! Het stinkt ook nog.

‘Ze heeft een flinke klap op haar hoofd gehad. En dan komt geheugenverlies wel vaker voor. Dus het kan best dat ze de komende uren dezelfde vragen blijft stellen. We houden haar vannacht goed in de gaten. De komende dagen zullen we zien hoe ze zich herstelt.’

Dan kijkt ze naar Hanna. ‘Nou, ga maar lekker liggen, meissie! Voorlopig even geen voetbal meer voor jou. En al helemaal geen kopballen!’

‘Geen voetbal meer?’ Dan sluit ze haar ogen en valt in slaap.